ספר הקנה — סוד יבום ומאמר

סוד יבום ומאמר.

וגם ארז"ל שלא יבא היבם על יבמתו עד שיקדש אותה בפני שני עדים בפרוטה או בשוה פרוטה כדין אשה דעלמה, וזה הוא הנקרא מאמר ואם עשה בה מאמר אין יכול לפטרה מן החליצה אלא צריכה גט וחליצה, ואם בא עליה פטרה מן החליצה בין בא אליה בשוגג בין במזיד בין באונס ובן ברצון בין שהיתה ישנה בין ערה בין כדרכה בין שלא כדרכה אחד המערה ואחד הגומר קנאה קנין גמור ואם בא לגרש צריכה גט ולא חליצה, והמאמר צריך להיות מרצונה ומברך ברכת נשואין וכותב לה כתובה כדין כל נושאי אשה ואם קדם וקידשה בביאה אין צריך לקדשה יותר.

א"ל רבונו דעלמא מהו זה הענין שתקנו חז"ל ואין להם לא קרא ולא אסמכתא דקב"ה אמר ויבמה בביאה כענין יבמה יבא עליה והם אמרו צריך לקדשה, ואם היא זקוקה לו מקידושי אחיו קידושין הללו מה צורך ואם התורה רצתה בקדושיה יכתוב יבמה יקחנה ויבא עליה ותהיה דינה כדין כל אשה ואם הקידושים הללו הם סיני ופטרוה מחליצה ואם אין בהם ממש תצטרך חליצה ומיאון כדין קטנה שקדושיה מד"ס וממאנת.

אל"ב דע לך שמשך הו' הוא הנכנס לקדש את כנ"י קודם הו' והו' מקדש בביאה ועיקר הקידושין והקנין היא הביאה אלא בנותן פרוטה הרומז ביהו"ה כי פרוט"ה עולה מצפ"ץ היא יהו"ה בא"ת ב"ש ומקרבה תחלה בכח הרחמים ואח"כ נשפעים עליה הרחמים היא הביאה, ע"כ חייבו מאמר והם ידעו כוונות התורה והתורה לא חייבה בתורת חיוב קדושין כי מסרה לו בקידושי אחיו ובעבור שקידושי אחיו נעלמו ונסתרו הם קידושי היסוד ואם הנצח מקדש הקידושין חלין וע"כ אמרו יקדש הת"ת קידושין מפורסמים וע"כ לא שייך כאן דין מיאון.

א"ל עוד ארז"ל לא אמרו שקנאה בביאה אלא במתכוין לבעול אבל אם נפל מן הגג ונתקע או שכור שאינו מכיר או ישן לא קנה.

והכוונה שהביאה צריכה כוונה כענין באתי לגני: